

opusdei.org

Kao u filmu: parfem s vječnom vrijednošću

Prilikom pomazanja u Betaniji, Marija se htjela oprostiti od Isusa i iskazati mu svoju ljubav na način koji će trajati kroz stoljeća.

25.03.2024.

Muka Gospodnja je neizbježna. Isus je u Betaniji, u kući Šimuna gubavca (usp. Iv 12,1-11, Mt 26, 6-13). Lazar, sada mrtav i uskrsli, je uz njega, uživajući u možda posljednjem

susretu sa svojim dobrim prijateljem. Marta i Marija su također prisutne, zajedno s nekoliko učenika. Marta, kao i u drugim prilikama, nastoji ugostiti Isusa, iako ovoga puta nije domaćica. Marija, sa svoje strane, pruža ruku svojoj sestri, ali u srcu i mašti razmišlja o mnogim problemima koje je doživjela u posljednje vrijeme. Izoštrenom intuicijom možda u Isusovim riječima razumije da je ovaj susret drugačiji od svih ostalih.

Ljubav bez računice

Te će se večeri Marijine misli okrenuti Isusu. Sve u njoj bila je zahvalnost. Prijateljstvo uvijek rađa osjećaj zahvalnosti, ali prijateljstvo s Bogom to čini još više! Gospodin joj je dao mnogo sati razgovora, utjehe i druženja; a nedavno je vratio njezinog brata Lazara iz mrtvih. 'Kako mogu biti zahvalna za toliku dobrotu i što još mogu učiniti za svog

Boga?’ Ova i druga pitanja padala bi joj na pamet i na kraju se odlučila. Učinit će nešto posebno za Isusa da pokaže svoju zahvalnost i ljubav.

Ostali gosti nisu mogli ni zamisliti čemu će svjedočiti za nekoliko trenutaka. Marija misli na ono što je najveća vrijednost: ne želi dati samo materijalno. Ne, ono što ona želi je dati sebe, obožavati ga, zahvaljivati mu i time pokazati Isusu svu svoju ljubav. Licem joj se razlije osmijeh. Parfem, od čistog narda, nalazi se u finoj bočici od alabastera, po mogućnosti s tankim grlom, tako da se, kap po kap, parfem ispušta i zrak poprima njegov miris. Miris je bio vrijedan oko tri stotine denara — gotovo cjelogodišnja plaća — a dobit će vječnu vrijednost.

Marija se probija među gostima i odlučno čini velikodušnu gestu. Prije nego što Šimun ponudi Isusu vodu da se opere, kao što je bio običaj, Marija

istupi naprijed, uzme miomiris, namaže njime Isusove noge i otare ih svojom kosom (usp. Iv 12,21-11, Mt 26, 6-13). Ona razbije vrč: sve je to za njezina Boga, a za sebe ne zadržava ni kapi. Ona nudi ono što ima, s dubokom predanošću. Ona ne kalkulira, ne mjeri, ona daje sve od sebe. Ovom gestom priznaje Isusovo apsolutno dostojanstvo. Ovaj parfem više nije samo njezin parfem od narda koji košta tri stotine denara. Marija je pomazala Mesiju mirisom svoje slobode koja se „može dati samo kroz ljubav“.[1]

Ovaj trenutak nalikuje drugom u životu Gospodnjem, sada prije više od trideset godina u Betlehemu, a ne u Betaniji. Tu su samo Marija i Josip, a ne Marta, Marija, Lazar ili bilo koji drugi učenik. Isus nije činio nikakva čuda niti se očitovao kao Bog, ali je rođen kao Spasitelj svijeta. U tim okolnostima i neki kraljevi s Istoka priznaju njegovo uzvišeno

dostojanstvo, polažu mu pred noge ono što je vrijedno i s dubokim štovanjem štiju Djeteta Boga. Isusovi roditelji su dirnuti ovom gestom, zadivljeni čudom koje doživljavaju. Sigurno će s vremenom ponovno proživjeti s Isusom ovaj velikodušni izraz obožavanja. Ti moćni kraljevi nisu darivali samo materijalna dobra, više ili manje vrijedna, nego su klečeći - barem ih tako možemo zamisliti dok prinose svoje darove - očitovali spremnost da Ga ljube iznad svih zemaljskih stvarnosti.

„Dragi mladi”, napisao je jednom sveti Ivan Pavao II., „i vi prinesite Gospodinu zlato svoga postojanja, to jest slobodu da ga slijedite iz ljubavi, vjerno odgovarajući na njegov poziv; uzdignite mu tamjan svoje žarke molitve, na hvalu slave njegove; i prinesite mu smirnu, svoje naklonosti pune zahvalnosti za Njega koji nas je kao pravi Čovjek ljubio sve do te točke da je kao zločinac umro

na Golgoti." [2] Poput onih kraljeva, Marija svojim mirisom nudi Isusu svoju slobodu, svoju zahvalnost i svoju želju da Ga voli svim svojim srcem.

Kao što On voli

Marija nastavlja klečati pokraj Isusa. Parfemom pere stopala svoga Gospodina i, bez oklijevanja, počne ih brisati svojom kosom. Marija opaža samo Kristovu prisutnost. Ne primjećuje ostale goste, kao ni svoju sestru Martu. Ona kleči pred Gospodinom, dajući do znanja svoju ljubav prema Njemu i svoju neizmjernu zahvalnost.

Isus je promatra bez riječi. On joj to dopušta. To je Marijin trenutak i On želi produžiti ovu pozornost punu ljubavi. Ona zna da se približava njegova muka i smrt, i misli na sve što će On pretrpjeti za svakoga od nas, jer On je došao na svijet da nas uvuče u svoju ljubav, da nas nauči

ljubiti. I On u ovom njezinom nježnom pokretu vidi utjehu za patnju koja se već približava. Marija u ovoj gesti prikazuje mnoge tisuće djela ljubavi prema Bogu koje će mu kršćani svih vremena prinijeti. Isusovo je srce posebno osjetljivo na manifestacije ljubavi koje prima. Zato zahvaljuje Mariji i, u njoj, svima onima koji će nastaviti mazati Boga mirisom svoga svakodnevnog života: Gdje god se po cijelom svijetu propovijeda ovo Evandjelje, govorit će se i što je ona učinila njoj na spomen (Mt 26,13).

Kako bi Isus proživio taj trenutak? O čemu bi on razmišljao u sebi? Možda je razmišljao o tome što će učiniti sa svojim apostolima na Posljednjoj večeri. On će oprati noge svojim učenicima, a Marija je nagovijestila tu gestu. Isus je vjerojatno mislio na najveći čin sebedarja koji će se dogoditi nekoliko dana kasnije sa ustanovljenjem Euharistije, na

potpuno sebedarje koje će kulminirati na križu. Možda misli i na svoju prisutnost u svakom Svetohraništu, i u tolikim dušama koje bi Mu pristupile i prihvatile Ga s istim raspoloženjem kao Marija u tom trenutku. Ako me tko ljubi, čuvat će moju riječ i Otac će moj ljubiti njega te ćemo k njemu doći i u njemu se nastaniti (usp. Iv 14,23).

U cijelom ovom prizoru moglo bi se pomisliti da je Isus onaj koji najviše prima od ove Marijine geste: ona mu je pomazala noge i obrisala ih svojom kosom, ali, istina, Marija je ta koja u ovoj priči pobjeđuje. Ona se izlijeva Isusu, ali On „ne dopušta da bude nadmašen u velikodušnosti”[3] i otvara joj još šire obzore ljubavi: pokazujući svoju naklonost i videći da je dobro primljena, Marijino srce uči širiti se kako bi ljubilo poput Isusa.

Atmosfera je ispunjena mirisima

Sveti Ivan nam govori da je kuća bila ispunjena mirisom pomasti (usp. Iv 12,3). Oni od prisutnih koji nisu vidjeli Marijino velikodušno djelo ipak bi znali da se nešto dogodilo, zbog mirisa.

Manifestacija pobožnosti ne veliča samo dušu onoga koji je čini. Ljubav je difuzna, širi se, prožima one oko sebe svojom aromom. Čak i ono što je ostalo neučinjeno, propusti, ostavljaju svoj trag i umanjuju ovu ekonomiju spasenja. Pobožnost, rođena iz želje da se ugodi našem Ocu Bogu, „duboki je stav duše, koji naposljetku prožima cjelokupno čovjekovo postojanje: prisutna je u svakoj misli, svakoj želji, svakoj naklonosti.”[4]

U prirodnosti svakodnevnog života svakog kršćanina ima mnogo prilika u kojima se ozračje može impregnirati ljubavlju prema Bogu: na poslu, u obiteljskom životu, s

prijateljima i kolegama... To je *bonus miris Christi*, Kristov miris, koja se očituje „svaki dan i sastoji se od tisuću sitnih detalja razumijevanja, skrivenog, požrtvovnog i nezapaženog sebedarja.” [5]

Pomazanje Gospodina prožima okolinu u kojoj se nalazimo mirisom milosrđa, otvara nam neizmjernu panoramu vlastitog postojanja: omogućuje nam da gledamo Boga i da osjećamo da nas On gleda u svemu što činimo.

Ne iznenađuje što gosti svoju pozornost usmjeravaju na scenu Marijine akcije. Fokus razgovora bi se pomaknuo i došlo bi do razmjene pogleda. Svatko, u intimi svoga srca, odmjerava ovu gestu. Ivan, poput Petra i Marte, vjerojatno cijeni Marijin čin. Šimun, gospodar kuće, pak, iznenađen je, pitajući se kako mu nije palo na pamet da bude ljubazniji i nježniji u dočeku Isusa. Sveti Ivan bilježi Judinu reakciju:

Zašto ovaj miris nije prodan za tri stotine denara da se da siromasima? (Iv 12,5). Marija se oglašuje na ove riječi. Proračun nije bio dio leksikona ljubavi koji je naučila od svog Učitelja.

Isus gleda Judu i Mariju; u njegovim očima možemo vidjeti naklonost s kojom pokušava preusmjeriti njihove misli. Jasnim glasom kaže: Pusti je (Iv 12,7).

„Isus je znao da je njegova smrt blizu i vidio je u ovoj Marijinoj gesti iščekivanje pomazanja njegova beživotnog tijela prije nego što bude položeno u grob. Ova vizija nadilazi sva očekivanja posjetitelja. Isus ih podsjeća da je prvi siromah on sam, najsiromašniji među siromasima, jer ih sve zastupa. I također je u ime siromaha, usamljenih, marginaliziranih i diskriminiranih, Sin Božji prihvatio gestu te žene. Ona se sa svojom ženskom osjetljivošću

pokazala jedinom koja je razumjela Gospodinovo stanje duha.” [6]

Bio je to Marijin oproštaj s Isusom. Htjela je pokazati svoju ljubav prema Njemu na jedinstven način koji će trajati kroz vrijeme. I uspjela je. Njezina ljubav nije dirnula samo Gospodinovo srce: također je dirnula srca svih onih — prisutnih u Šimunovoj kući ili koji čitaju ovaj odlomak — koji prepoznaju njezinu velikodušnost i njezinu želju da nikada ne bude odvojena od Njega.

[1] Prijatelji Božji, br.31

[2] Sveti Ivan Pavao II., Poruka, 6-VIII-2004

[3] Kovačnica, br. 623

[4] Prijatelji Božji, br.146

[5] Susret s Kristom, br.35

[6] Papa Franjo, Poruka, 14-XI-2021

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/kao-u-filmu-parfem-s-
vjecnom-vrijednoscu/](https://opusdei.org/hr-hr/article/kao-u-filmu-parfem-s-vjecnom-vrijednoscu/) (27.03.2025.)